

Je li Isus Krist Sin Božji?

Isusovo povijesno postojanje

1. Poganska svjedočanstva

Tacit, najvažniji rimski povjesničar, pripovijeda u „Analima" (Ljetopisima) napisanima 116. poslije Krista o požaru u Rimu i izvješćuje da je car Neron (64. po. Kr.) za to okrivio kršćane:

> *„To ime dolazi od Krista, koji je za Tiberijeva vladanja bio pogubljen po naredbi prokuratora Poncija Pilata. Potisnuto za čas, nanovo provali to pogubno praznovjerje, ne samo u Judeji, gdje je imalo svoj izvor, već i u samom Rimu, gdje se sa svih strana stječe i veliča sve što je sramotno i užasno."*

Tacit je bio visoki državni službenik, 97. godine po. Kr. čak i konzul, tako da je dobro poznavao službene isprave. A „sramotno" je za njega moralo biti takvo „praznovjerje" već zbog toga što su njegovog pokretača pogubile rimske vlasti.

Svetonije, biograf rimskih careva 1. stoljeća, piše oko 120. po. Kr. u svojem djelu „Dvanaest rimskih careva" (De vita Caesarum) da je Klaudije (car od 41. do 54.) dao izgnati Židove iz Rima koji su *„stalno podizali velike bune zbog izvjesnog Krista"*. To su isti nemiri o kojima pišu i Djela apostolska (18,2).

Plinije Mlađi godine 111. po. Kr. kao carski legat Bitinije u Maloj Aziji piše pismo caru Trajanu u kojemu pita kako protiv kršćanstva, koje je već postalo masovnim pokretom treba provoditi zakone o progonu. Izvješćuje o kršćanima koji su se *„određenih dana sakupljali prije zore pjevajući i slaveći Krista kao Boga"*.

Justin (umro 165. po. Kr. kao mučenik) izrijekom upućuje u jednoj apologiji kršćanskog vjerovanja na postupovne spise Kristove osude koje je predao rimskom caru Antoninu Piju.

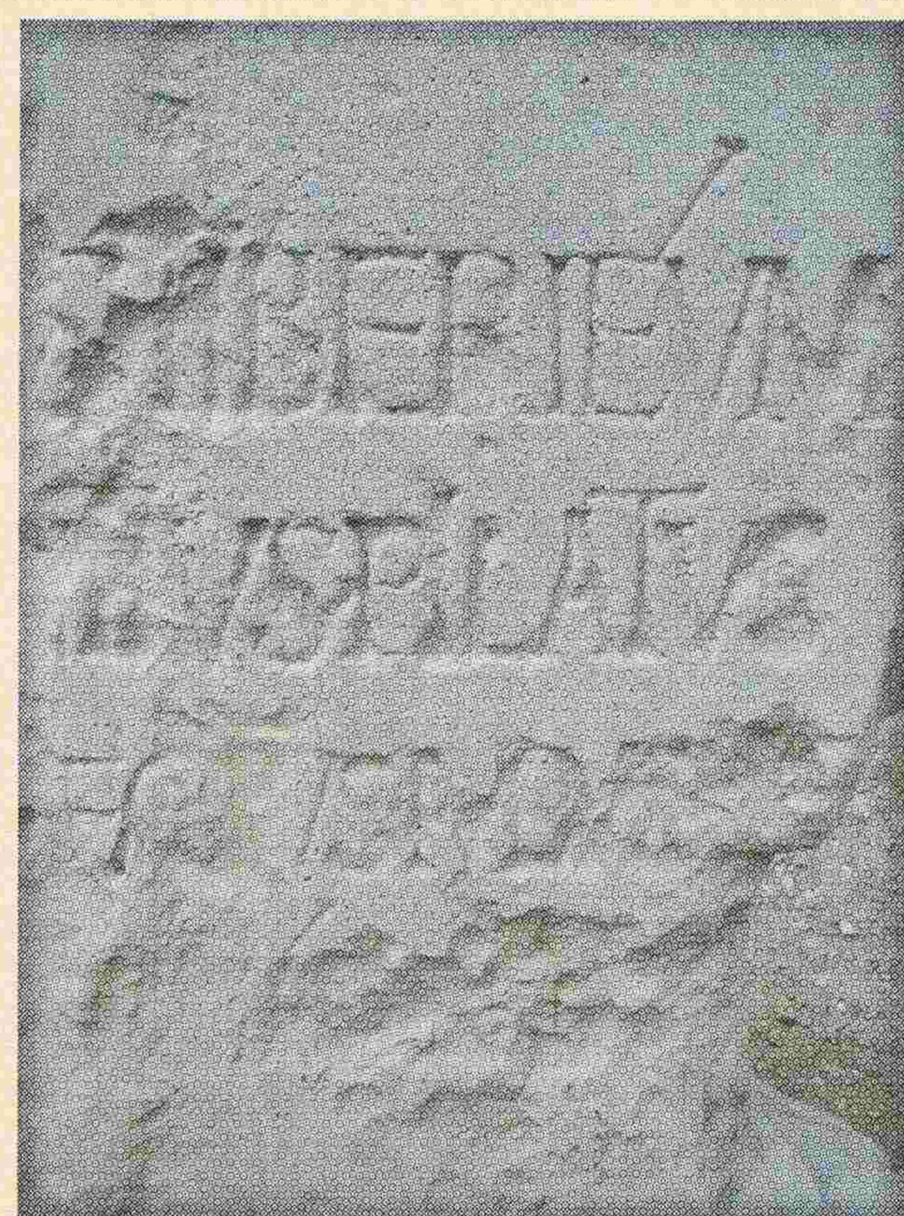
2. Židovska svjedočanstva

Židovi nikada nisu nijekali Isusovo postojanje, nikada nisu dovodili u pitanje njegova čudesa, nego su ih prikazivali đavolskim djelom. *„U predvečerje blagdana Pashe"*, tako primjerice kaže Babilonski **Talmud**, *„Isus je Nazarećanin obješen jer se bavio magijom, sablažnjavao Izrael i otpao od prave vjere." (Sanh 43a)*

Filozof Justin, rođen oko 100. po. Kr. u Sihemu u Palestini, posve je bio upoznat sa situacijom u Palestini. U svojemu Dijalogu sa židovom Trifunom objavljuje sud koji su Židovi njegova vremena bili stvorili o Isusu:

> *„Isus Galilejac pokretač je bezbožne sljedbe bezakonja. Mi smo ga razapeli. Njegovi su učenici noću ukrali tijelo iz groba i zavode ljude govoreći da je uskrsnuo od mrtvih i uzašao na nebo."*

Josip Flavije, židovski povjesničar, rođen oko 40. po. Kr. u Jeruzalemu, poznavao je kršćansku prazajednicu u Jeruzalemu i kao pripadnik židovskog svećeničkog plemstva kritički se bavio novom religijom. Uhvaćen tijekom židovskog ustanka za Vespazijana, kasnije je pomilovan i pušten, bogato nagrađen, živio je u Rimu za svoje studije.

Slika lijevo: Natpis s rezidencije Poncija Pilata, upravitelja Judeje, u čast caru Tiberiju: TIBERIEUM PONTIUS PILATUS PRAEFECTUS JUDAEAE)

U svojem djelu ***„Židovske starine“***, nastalom oko 93. po. Kr., nalaze se oba značajna odlomka:

„U to vrijeme živio je Isus, mudar čovjek. On je, naime, činio posve nevjerojatna djela. Tako je privukao k sebi mnoge Židove, kao i pogane. Pa, iako ga je Pilat, na nagovor prvaka našega naroda, osudio na smrt na križu, nisu mu njegovi raniji sljedbenici postali nevjerni. I još do današnjega dana postoji zajednica kršćana koja se naziva po njemu.“ I: „Veliki svećenik Ana je sazvao Veliko vijeće i pred njega izveo Jakova, brata Isusova, koji je nazvan Kristom, kao i još neke druge i dao ga odvesti na kamenovanje.“

Ovdje se misli na apostola **Jakova Mlađega** koji se i u Gal 1,19 naziva „bratom Gospodinovim“. On je bio prvi jeruzalemski biskup i kamenovan je na Uskrs 62. po. Kr.

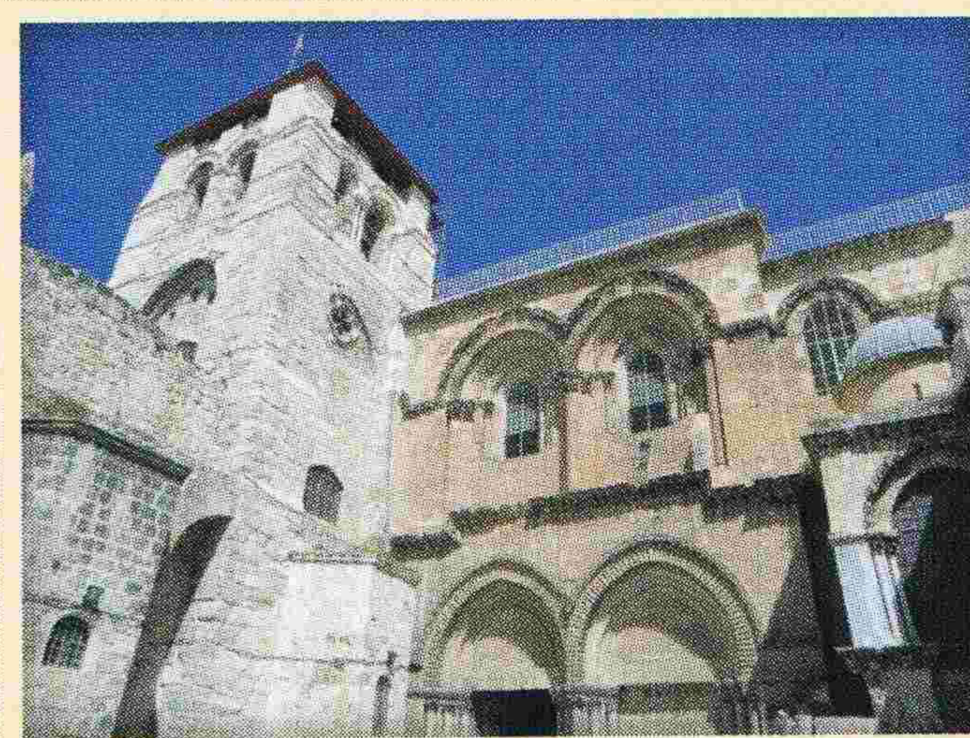
Kako evangelički teolozi Schlatter i Althaus konstatiraju, ni o jednoj drugoj osobnosti iz antičkog vremena nemamo tako dobre informacije kao o povijesnom Isusu iz Nazareta.

Već u prvoj polovici 2. stoljeća **rabini** su kršćansko Evanđelje obično klevetali kao ***„Pismo nesreće“*** i ***„Pismo grijeha“***, čime je dokazano da su u ovo vrijeme Evanđelja odista već bila napisana i da je time već bilo poznato postojanje kršćanstva i njegovog utemeljitelja.

3. Kršćanska svjedočanstva

Na prvom mjestu stoji **Pavlovo** svjedočanstvo koji je nekoliko godina nakon Isusove smrti postao kršćaninom. Neka od njegovih nama sačuvanih poslanica već su napisane oko godine 50. po. Kr.

Najpodrobnije nam o Isusu, njegovu životu i njegovu nauku izvješćuju četiri Evanđelja po Mateju, Marku, Luki i Ivanu. Tri starija Evanđelja su nastala prije razaranja Jeruzalema, Ivanovo Evanđelje krajem 1. stoljeća.

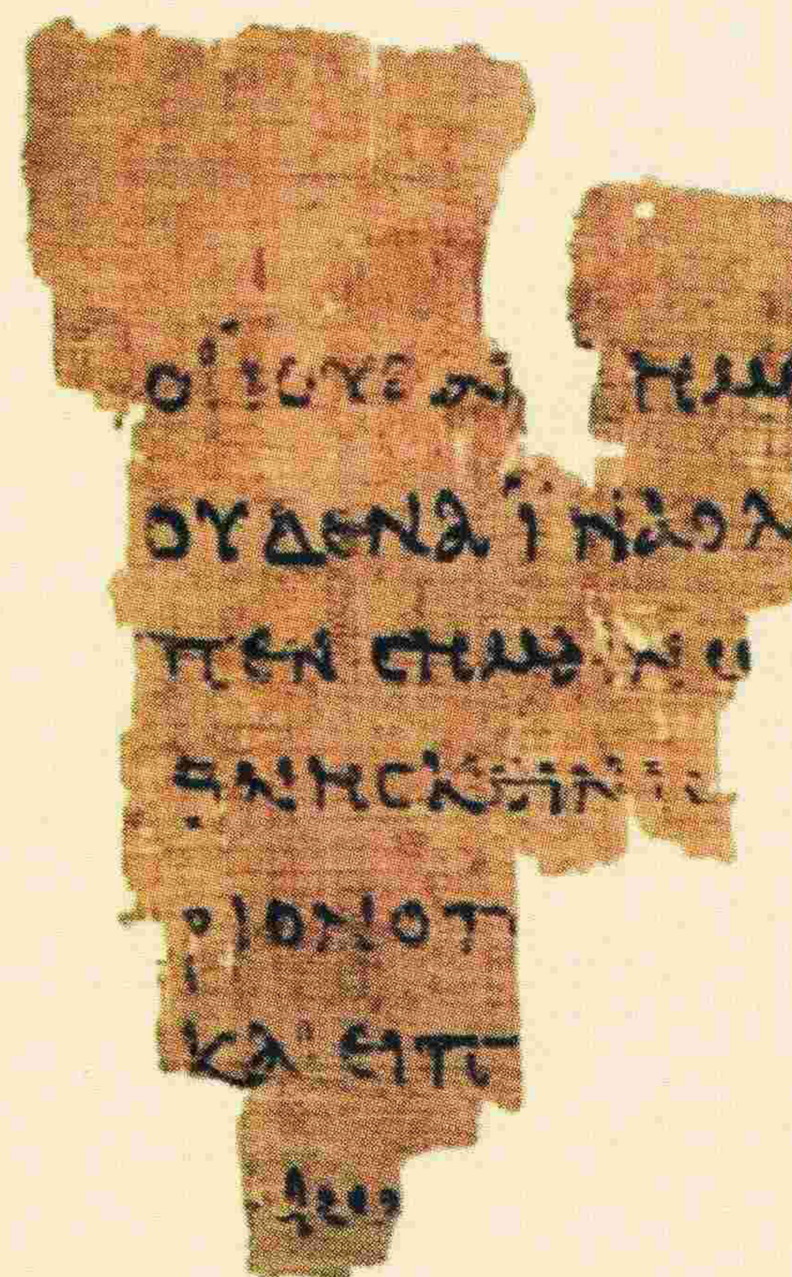
Slika: Ponad Kristova groba car Konstantin Veliki je godine 326. poslije Krista dao sagraditi petobrodnu baziliku, najstariju dosada sačuvanu kršćansku crkvu uopće. Teroristički je napad na ovu crkvu u ranom srednjem vijeku (1009.) doveo do križarskih ratova.

Njihovi su pisci dijelom očevidci (Matej, Ivan), koji su dalje širili javni život svojeg učitelja, dijelom apostolski učenici (Marko, Luka).

Autentičnost i vjerodostojnost Evanđeljā

Papirus je materijal na kojem se uglavnom pisalo. Najstariji su fragmenti Novog zavjeta na papirusima 7Q5 i 7Q4 iz 7. pećine Qumrana s riječima iz Mk 6,52-53. Ovaj papirus potječe u svakom slučaju iz vremena prije godine 70. po. Kr.

Osim toga, pronađeno je mnoštvo papirusa Novoga zavjeta u Egiptu. Najvažniji su papirus 52 s Iv 18,37-38 koji prema znanstvenom istraživanju potječe otprilike iz godine 125. i papirus 66 iz godine 130. po. Kr. s cijelim Ivanovim Evanđeljem.

P 52: „Onda mu reče Pilat: „Dakle si ti kralj?.“ Isus odgovori: „Ti kažeš. Ja sam kralj. Ja sam se zato rodio i zato došao na svijet da svjedočim istinu. Svaki koji je od istine sluša moj glas.“

Uz papiruse rabio se i pergament (preparirana životinjska koža) . On je ima gotovo neograničenu trajnost. Kao najstarija približno potpuna izdanja Staroga i Novoga zavjeta valja spomenuti „Codex Vaticanus“ iz 4. stoljeća i gotovo isto tako star „Codex Sinaiticus“ (350. po. Kr.).

Za autentičnost Novoga zavjeta imamo više sigurnosti nego za bilo koju drugu knjigu iz antičkog doba.

Također i rani prijevodi potvrđuju izvornost kasnijih prijepisa. Dvanaest sicilijanskih mučenika, pogubljenih 17. srpnja 180. po. Kr., posjedovalo je, kako potvrđuju izvještaji, latinski prijevod Pavlovih poslanica i Evanđelja. Poznajemo preko **9000 rukopisa takvih prijevoda Biblije** (također i u 4. stoljeću Bibliju Gota Ulfile).

Nikakve druge spise nije se od početka tako puno analiziralo kao Evanđelja. Već je Klement Rimski u svojoj Poslanici Korinćanima koja je napisana oko 96. po. Kr. šest puta citirao Evanđelja.

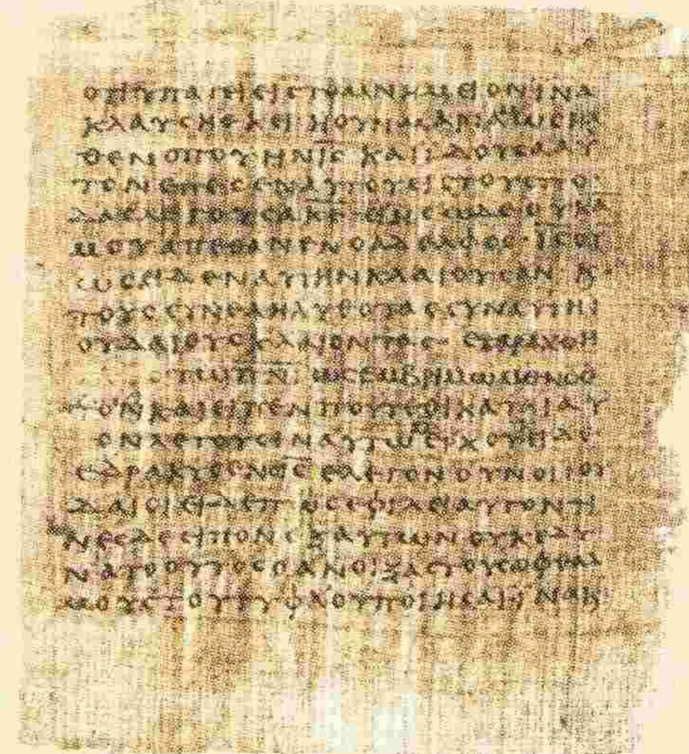
Biskup Ignacije Antiohijski koji je u vrijeme cara Trajana doveden iz Sirije u Rim i ondje pogubljen 107. po. Kr. napisao je na putovanju sedam poslanica u kojima se nalaze citati iz Evanđelja i Pavlovih poslanica.

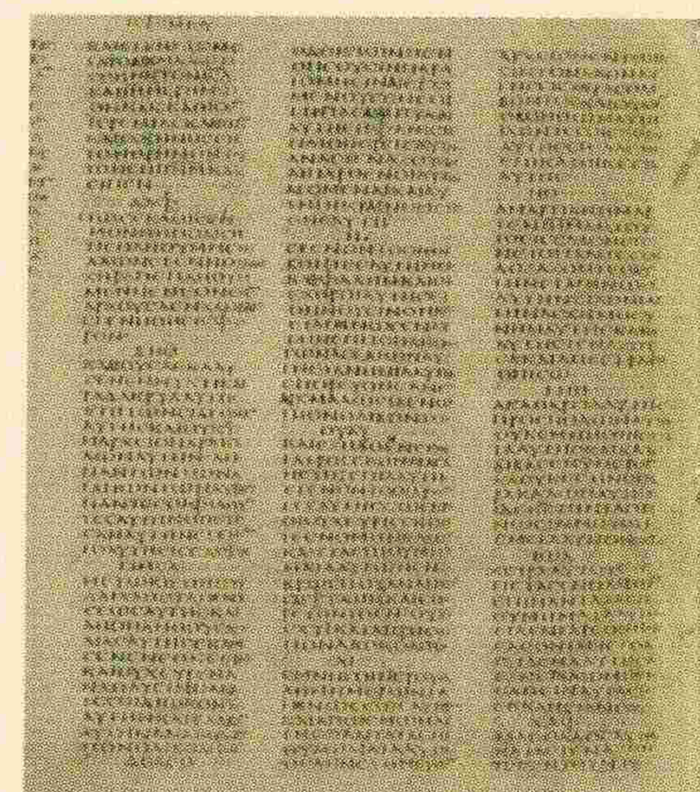
Irenej je Lionski još osobno poznavao učenike apostola Ivana: Polikarp iz Smirne kao i Papija iz Hijerapolisa, „čovjek staroga vremena“, koji je također bio povezan s Ivanom i prvom kršćanskom generacijom.

Irenej je time preko Polikarpa i Papije imao izravan pristup k apostolu Ivanu. Irenej piše oko 180. po. Kr.:

„Matej je među Hebrejima na njihovom jeziku izdao evanđeoski spis u vrijeme kada su Petar i Pavao u Rimu navješćivali Radosnu vijest i utemeljivali Crkvu. Nakon njihovog odlaska nam je također i Marko, Petrov učenik i prevoditelj, pismeno predao ono što je Petar navješćivao.

Luka je pak, Pavlov pratitelj, u svojem djelu popisao Evanđelje koje je Pavao propovijedao. Potom je Evanđelje napisao i Ivan, učenik Gospodinov koji se privinuo na njegove grudi, i to tijekom svojega boravka u Efezu u Maloj Aziji.“

Lijevo: Papirus 66 (130. poslije Krista) s cijelim Ivanovim Evanđeljem; desno: Codex Sinaiticus, cijela Biblija (SZ i NZ), 350. poslije Krista.

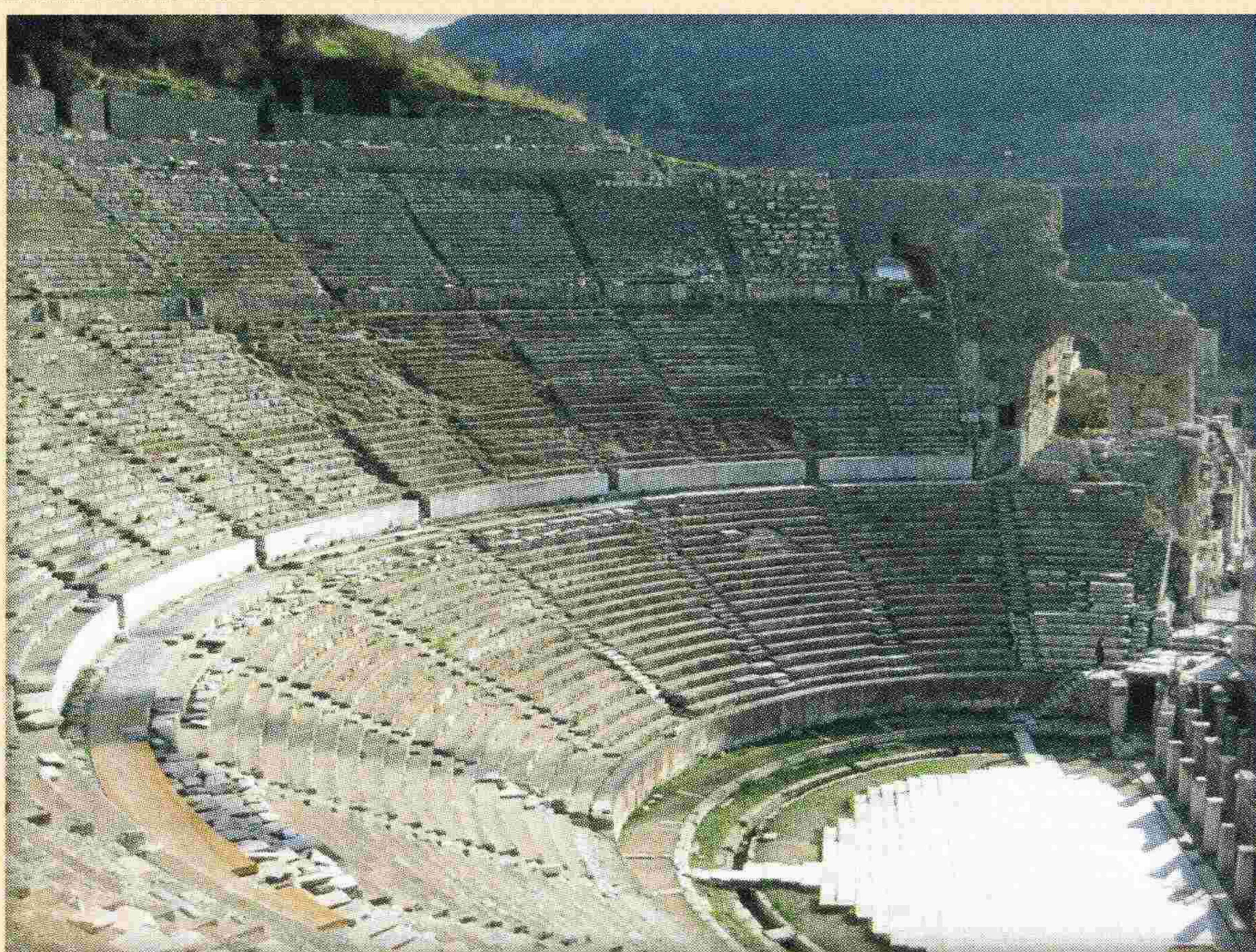
Kod Justina (oko 150. po. Kr.) nalazimo 300 biblijskih citata, kod Klementa Aleksandrijskog (oko 200. po. Kr.) otprilike 2400. Tertulijan (oko 200. po. Kr.) navodi 925 puta Evanđelja. 40 godina kasnije Origen je napisao tumačenja za sve knjige Novoga zavjeta koje on citira na 18000 mjesta. Najraniji potpuni rukopis Homerove Ilijade i Odiseje (napisanih u 8. stoljeću prije Krista) potječe iz 12. stoljeća poslije Krista, dakle 1800 godina kasnije. Platonova su djela nastala od 427.-357. prije Krista, najraniji potpuni rukopis koji posjedujemo, potječe iz godine 895. poslije Krista, između toga leži 1300 godina; od Horacija potječe najstariji rukopis iz 8. stoljeća, od Cezara iz 10. stoljeća, dakle 1000 godina udaljeno od prateksta.

Najstariji pronađeni dijelovi Novoga zavjeta nisu čak ni 17 godina udaljeni od Kristova raspeća.

Budući da se Rimska Crkva već u 2. stoljeću osjetila primoranom obraniti se od napada krivovjeraca, načinjen je službeni popis izvornih, apostolskih spisa (nazvan „Kanon“) kratko vrijeme nakon 150. poslije Krista. Ovaj nam Kanon spominje četiri poznata Evanđelja kao sveta pisma.

Najstariji su spisi Novoga zavjeta Pavlove poslanice koje su prožete snagom uvjerljivosti čovjeka koji je duboko dirnut Kristom. Nikoga se od svetih pisaca nije toliko rijetko i toliko bezuspješno napadalo s obzirom na autorstvo njegovih spisa kao Pavla.

Već je **Marcion** oko 140. poslije Krista posjedovao stalnu zbirku Pavlovih spisa, druge zbirke s manje spisa sežu u razdoblje prve Crkve čije su zajednice prepisivale ove poslanice, brižno ih čuvale i međusobno izmjenjivale. (Pavao je to tako i sam želio u Poslanici Solunjanima i Kološanima.)

Slika: Veliko kazalište u Efezu, poprište žestokog protestnog okupljanja protiv Pavla kada je pobunjeno mnoštvo naroda oko dva sata vikalo: „Velika je Artemida efeška!" (Dj 19)

Petar već u svojoj prvoj poslanici spominje Pavlove poslanice, a u 2 Petr 3,15sl. govori već o Pavlovim poslanicama općenito. Danas znamo da je Prva poslanica Solunjanima napisana prije 50. godine poslije Krista, a Druga kratko nakon toga. Ganutljivo lijepu Poslanicu Korinćanima napisao je Pavao u Efezu te je uskoro uslijedila druga poslanica; slavna je Poslanica Rimljanima nastala prije 57. godine. u Korintu, poslanice iz zatočeništva od 61. do 63. poslije Krista.

Vrhovni zakon propovijedanja jest nauk vjere:
„Ali ako vam i mi ili anđeo s neba navijesti evanđelje drukčije nego što vam navijestismo, neka bude proklet." (Gal 1,8)

No, Pavao je ponajprije bio neprijatelj Isusova nauka! Krist mu je bio sablazan, strahota, njegove je svjedoke progonio, stavljao u okove i predavao u tamnice (usp. Dj 22,4).

„Preko mjere sam proganjao Crkvu Božju i htio je uništiti!" (Gal 1,13)

Najedanput ga je raspeti Krist nadvladao:

> *„Zbilja, Bog koji je zapovjedio: ‚Neka iz tame zasvijetli svjetlo', on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu." (2 Kor 4,6)*

Ništa ponosnije on ne može izjaviti kao „apostol Isusa Krista". Što je ranije bila njegova mržnja, sada je njegova ljubav. U svojoj mržnji i u svojoj ljubavi Pavao je najuvjerljiviji svjedok Isusa Krista.

Bilo je mnogo svjedoka koji su i sami s Isusom živjeli tijekom njegova zemaljskog života, a mnogi su od ovih svjedoka još živjeli kada su pisana evanđeoska izvješća te ih se stalno čitalo u zajednicama. ***„Jer se ovo nije dogodilo u kakvu zakutku." (Dj 26,26),*** rekao je Pavao na sudu. Pozvao se u prilog istinitosti svojeg izvješća o Isusovu uskrsnuću na svjedočanstvo više od pet stotina braće ***„od kojih većina još i sada živi." (1 Kor 15,6)***

Matej, o kojemu **Papija** piše da je „skupio Gospodinove riječi na aramejskome" i Ivan, bijahu apostoli i očevici.

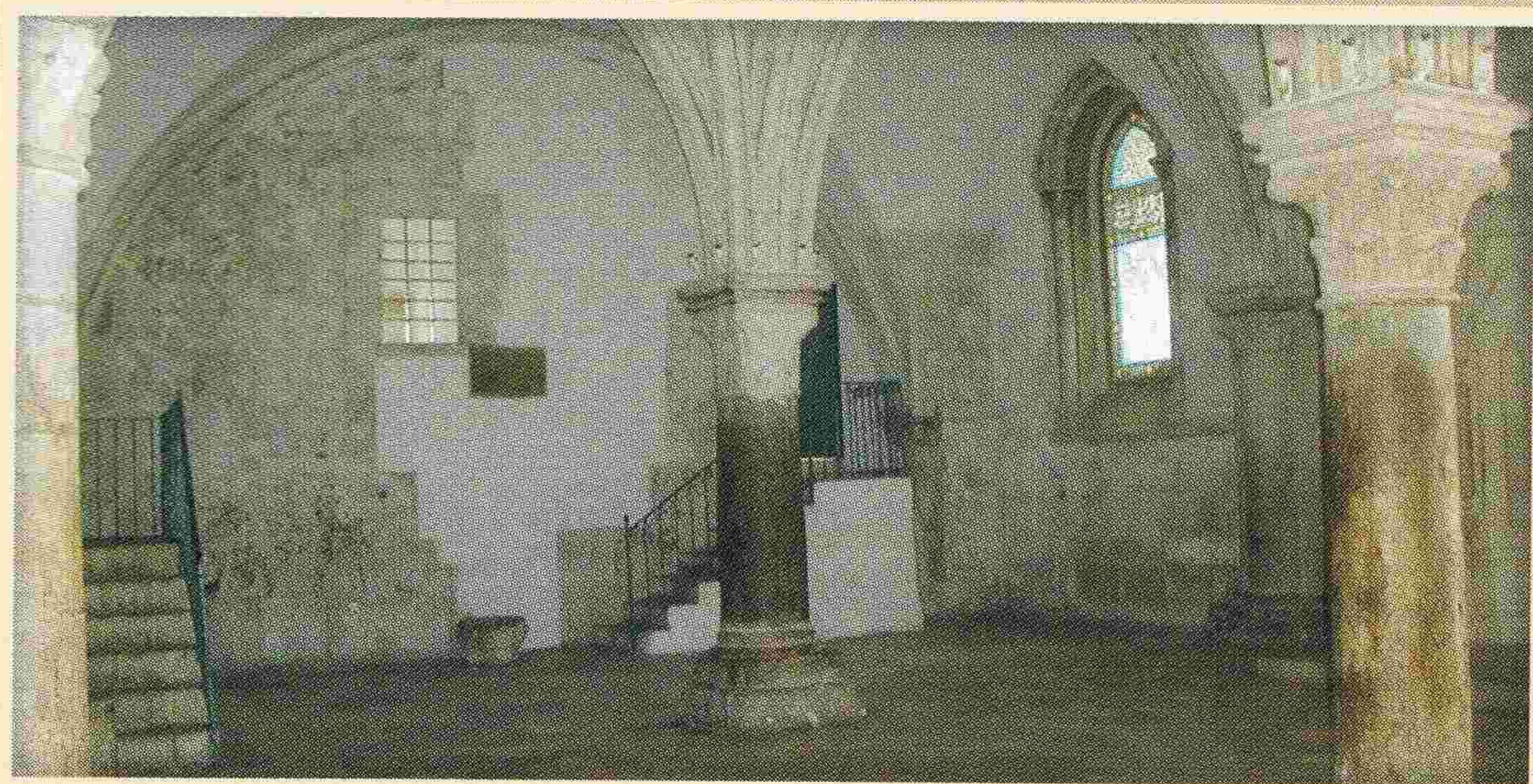
Marko, Barnabin rođak, Pavlov pratitelj na njegovom prvom misijskom putovanju i kasniji Petrov suradnik u Rimu, pisac je Evanđelja koje danas slovi za najstarije Evanđelje, napisano na grčkome. Papija o tome piše:

„Marko, Petrov prevoditelj, brižno popisa, premda ne po redu, sve čega se mogao prisjetiti, i riječi i djela Gospodinovih."

Luka, rođeni kao poganin (Kol 4,11), liječnik (Kol 4,14), Pavlov pratitelj i suradnik (Fil 24), izvrstan poznavatelj općeg grčkog jezika, nije pisao kao očevidac i svjedok, ali su mu očevici i službenici riječi, pošto je on sve pomno ispitao (usp. Lk 1,1), najvjernije predali izvješće o Isusu i služio se uz usmene izreke i pisanim izvješćima svojih prethodnika, naime Markovih, i kao drugim izvorom aramejskim Matejom u grčkom prijevodu.

Sa strahopoštovanjem i savjesno žrtvuje svoj grčki koji svi cijene gdje hebrejsko-aramejske tekstove valja doslovno prevesti. On piše treće Evanđelje i Djela apostolska.

Ivan, sijedi apostol, piše posljednje od Evanđelja tek oko 35 godina kasnije u Efezu. On razmišlja aramejski, a piše grčki. On piše treće Evanđelje i Djela apostolska.

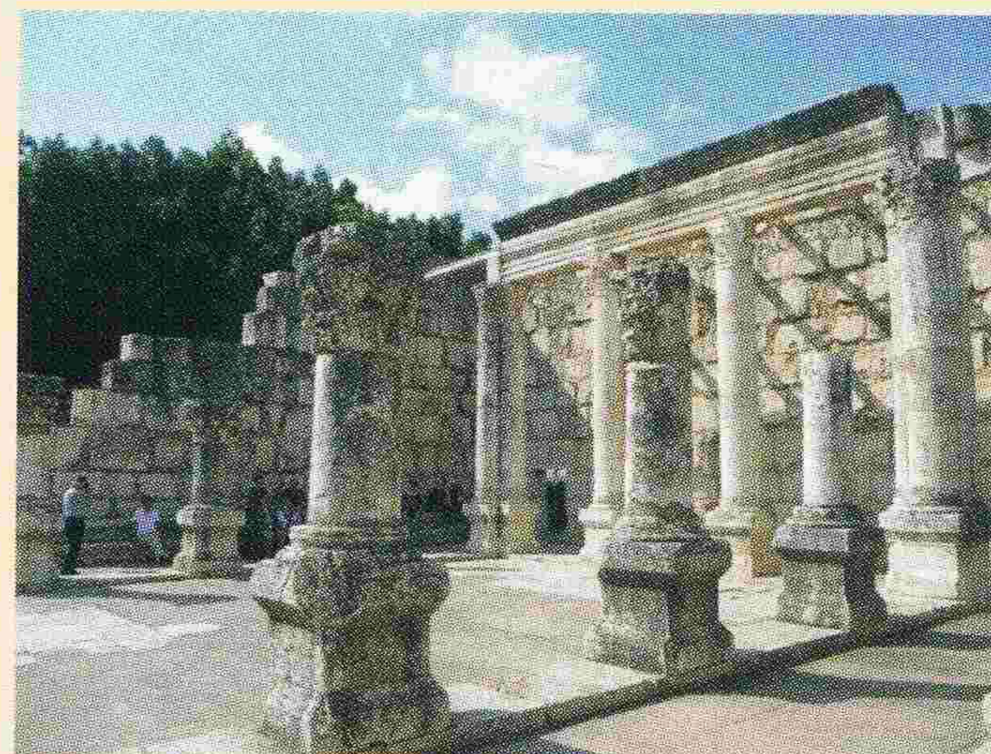
Slika: Posljednja večera u Jeruzalemu. Ovdje je Isus uvečer prije svoje smrti ustanovio Oltarski sakrament.

„OVO JE TIJELO MOJE, koje će se za vas predati. OVO JE kalež Novoga saveza, KRV MOJA koja će se za vas proliti."

Tako sveti pisac Ivan može naglasiti da izvješćuje samo o onome što je i sam doživio (Ivan 1,14; 19,35), isto kao što to govori i u svojoj poslanici (1 Iv 1,1-3).

Ivan poznaje prva tri evanđelista (koji se nazivaju sinopticima) i odlučuje nadodati još i četvrto pri čemu se ne obazire na uobičajeni način. Kao da laganim pokretom ruke smjelo zamahuje, da u novim odnosima, s novim navodima i psihološkim dubinskim pogledom prikaže Krista čiji najintimniji duševni život sjaji u unutarnjosti, nježnosti i ljubavi kako je mogao napisati samo onaj učenik „kojega je Isus ljubio" i koji je na Posljednjoj. večeri mogao počinuti na Isusovim grudima.

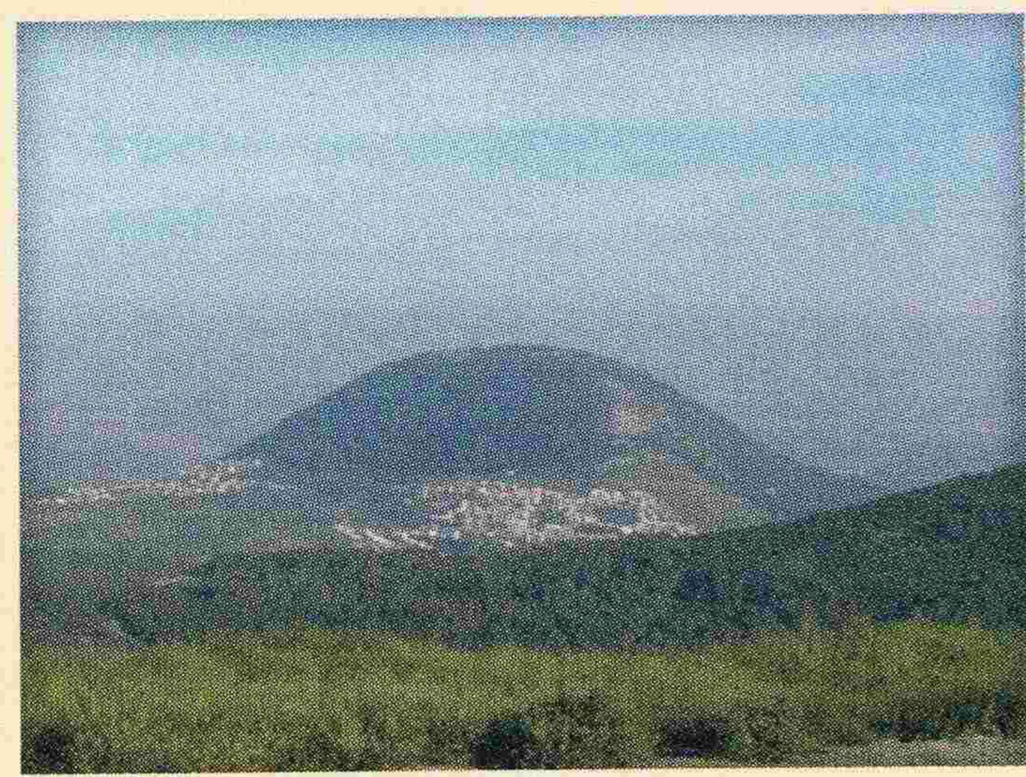
Slika dolje: Ruševine sinagoge u Kafarnaumu iz 3. stoljeća koje vjerojatno stoje na istom mjestu na kojem se nalazila sinagoga u kojoj je Isus naučavao sa svom moći koja je njegove slušatelje istodobno zbunjivala i oduševljavala: Ovdje je također izgovorio riječi:

„Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, ne će ogladnjeti; i tko vjeruje u mene, ne će nikad ožednjeti." (Iv 6,35) „...Jer je moje tijelo pravo jelo i moja krv pravo piće. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što mene posla živi Otac, i ja živim zbog Oca, tako će i onaj koji jede mene, živjeti po meni." (Iv 6,55sl)

„Stoga, tko god jede kruh ili pije čašu Gospodnju nedostojno, bit će krivac tijela i krvi Gospodnje." (1 Kor 11, 27)

Ivan piše: ***„Onaj koji ovo vidje svjedoči – njegovo je svjedočanstvo istinito, i on zna da govori pravo – da i vi trajno vjerujete."*** (Iv 19,35)

Slika: brdo Tabor. Ovdje su trojica učenika Petar, Jakov i Ivan kao očevici i svjedoci doživjeli Isusovo preobraženje.

I: ***„Mi smo gledali i svjedočimo da je Otac poslao Sina kao Spasitelja svijeta. Tko priznaje da je Isus Sin Božji, Bog ostaje u njemu i on u Bogu."*** (1 Iv 4,14)

Kada su Petar i Ivan stajali na sudu, ponudilo im se pomilovanje pod uvjetom da odsada šute. Tada su apostoli odgovorili: ***„Jer ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo."*** (Dj 4,20)

Petar kaže:

> *„Uistinu, nismo vam navijestili moć i dolazak našega Gospodina Isusa Krista držeći se lukavo izmišljene bajke, nego jer smo bili očevici njegova božanskog veličanstva. On je, naime, primio čast i slavu od Boga Oca kad mu je od tako uzvišene Slave došao glas: 'Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao.' I taj glas koji je došao s neba mi smo čuli kad smo bili s njim na svetoj gori." (2 Petr 1,16) „I mi smo promatrali slavu njegovu, slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca." (Iv 1,14) „U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga – i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše kod Boga. Sve je po njoj postalo i ništa što je postalo, nije bez nje postalo." (Iv 1,1)*

Isus ispunjava sva proročanstva

a) Isus potječe iz Judina plemena

Post 49,10 „Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada – kome će se narodi pokoriti."

Luka 3,33 „...bijaše sin Aminadabov, Aramov, Esronov, Faresov, Judin, Jakovljev, Izakov, Abrahamov."

b) Mjesto rođenja

Mihej 5,1 „A ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena."

Matej 2,1 „Kada se Isus rodio u Betlehemu judejskom, za vrijeme kralja Heroda..."

c) Rođen od djevice

Izaija 7,14 „Zato, sam će vam GOSPODIN dati znak: Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel."

Matej 1,18 „S rođenjem Isusa Krista bilo je ovako: Njegova majka Marija bijaše zaručena s Josipom. Ali prije nego se zajedno nastaniše, pokaza se da je začela po Duhu Svetom."

d) Vrijeme rođenja:

Daniel 9,25sl riječ: ‚Neka se vrate i neka opet sagrade Jeruzalem', pa do Kneza Pomazanika: sedam sedmica, a onda šezdeset i dvije sedmice, i bit će opet sagrađeni trg i opkop, i to u teško vrijeme. A poslije šezdeset i dvije sedmice bit će Pomazanik pogubljen, ali ne za sebe. Narod jednog kneza koji će doći razorit će Grad i Svetište."

Tumačenje: hebrejska riječ za tjedan ista je kao za „sedam“, a jedan dan predstavlja godinu, tako „sedam sedmica“ znači 49 godina, „šezdeset i dvije sedmice“ su 434 godine, zbrojeno 483 godine; naredba za ponovnu izgradnju Hrama (usp. Ezra 7, 11-26) izdana je godine 458. prije Krista. To za Mesijin dolazak daje godinu 26. poslije Krista koju mnogi uzimaju za nadnevak za početak Isusova javnog djelovanja.

e) Ubojstvo Betlehemske djece:

Jeremija 31,15 „Ovako govori Gospodin: Čuj! U Rami se kukanje čuje i gorak plač: Rahela oplakuje sinove svoje, i neće da se utješi za djecom, jer njih više nema.“

Matej 2,16 „Tada se Herod, videći da su ga magi izigrali, vrlo rasrdi, te naredi da se poubijaju u Betlehemu i njegovoj okolici sva muška djeca od dvije godine pa naniže, prema vremenu za koje se pomno raspitao u maga.“

f) Djelovanje u Galileji

Izaija 8,23 - 9,1 „Jer više neće biti mraka gdje je sad tjeskoba. U prvo vrijeme on obescijeni zemlju Zebulonovu i zemlju Naftalijeva, al‘ u vrijeme posljednje on će proslaviti Put uz more, s one strane Jordana – Galileju pogansku. Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; one što mrklu zemlju obitavaju svjetlost jarka obasja.“

Matej 4,12-16 „Kad je Isus čuo da je Ivan zatvoren, povuče se u Galileju. Ostavi Nazaret te ode da se nastani u Kafarnaumu, primorskom gradu na području Zabulunova i Neftalijeva plemena da se ispuni što je rekao prorok Izaija.“

g) Odbacivanje od strane Židova

Izaija 53,3 „Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bijaše, odvrgnut.“

Ivan 1,11 „K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše.“

h) Ulazak na magaretu

Zaharija 9,9 „Klikni iz sveg grla, Kćeri Sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća; pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.“

Ivan 12,13sl „...veliko mnoštvo naroda uze grane od palmā te mu iziđe u susret kličući: ‚Hosana! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje, kralj Izraelov!‘ Isus nađe magare i sjede na nj, kao što stoji pisano.“

i) Izdan od prijatelja

Psalam 41,10 „Pa i prijatelj moj u koga se uzdah, koji blagovaše kruh moj, petu na me podiže.“

Marko 14,10 „Tada Juda Iškariotski, jedan od dvanaestorice, ode glavarima svećeničkim da im ga izda.“

j) Prodan za 30 srebrnika

Zaharija 11,12 „Rekoh im tad: ‚Ako vam je to dobro, dajte mi plaću; ako nije, nemojte.‘ Oni mi odmjeriše plaću: trideset srebrnika“.

Matej 26,15 „...te im reče: ‚Što ćete mi dati, pa da vam ga izdam?‘ Oni mu polože trideset srebrnika.“

k) Vraćanje novaca i kupnja lončareve njive

Zaharija 11,13 „A Gospodin mi reče: ‚baci u riznicu tu lijepu cijenu kojom su me procijenili!‘ Ja uzeh trideset srebrnika i bacih u riznicu u domu Gospodinovu.“

Matej 27,5sl „Tada baci srebrnike u hram...Glavari svećenički uzeše srebrnike i rekoše: ‘Ne smiju se staviti u hramsku blagajnu, jer su krvarina.’ Stoga, nakon vijećanja, kupe za njih lončarevu njivu za groblje strancima.“

l) Njegova šutnja tijekom suđenja

Izaija 53,7 „Zlostavljahu ga, a on puštaše, i nije otvorio usta svojih. Ko janje na klanje odvedoše ga; kao ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih."

Matej 26,62.63 "Tada ustade veliki svećenik te mu reče: 'Ništa ne odgovaraš na ono što ovi svjedoče protiv tebe?' Isus je šutio.

m) Čovjek boli

„Za naše grijehe probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše." (Izaija 53,5)

Usp. Muka Isusova kod Mt, Mk, Lk, Iv.

n) Njegovo razapinjanje zajedno s grješnicima

Izaija 53,12 „Zato ću mu mnoštvo dati u baštinu, i s mogućnicima plijen će dijeliti, jer sam se ponudio na smrt i među zlikovce bio ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločince."

Matej 27,38 „Zajedno s njim razapnu dvojicu razbojnika: jednoga s desne strane, a drugoga s lijeve."

o) Napojen žuči i octom

Psalam 69,22 "U mojoj me žeđi octom napojiše."

Ivan 19,29 "Tu bijaše posuda puna octa. Tada nataknuše na izopovu stabljiku spužvu punu octa i primaknuše je k Isusovim ustima."

p) Njegov bok proboden kopljem

Zaharija 12,10 „A na Davidovu kuću i na jeruzalemske stanovnike izlit ću duh milosti i molitve. Oni će pogledati na mene, kojega su proboli, i tugovat će za njim kao što se tuguje za prvorođencom."

Ivan 19,34 „...nego mu jedan od vojnika probode bok kopljem, i odmah poteče krv i voda."

q)Vojnici bacaju ždrijeb za njegovu odjeću

Psalam 22,19 „Među sobom dijele moje haljine i za moju odjeću bacaju ždrijeb."

Marko 15,24 „Tada ga razapeše i između sebe razdijeliše njegove haljine bacivši za njih kocke tko će što dobiti."

r) Nijedna mu se kost ne će slomiti.

Psalam 34,21 „Čuva sve njegove kosti, nijedna mu se ne će slomiti."

Ivan 19,33 „A kad dođoše do Isusa, vidješe da je već umro, i ne prebiše mu golijeni."

s) Pokopan u grobu bogataša

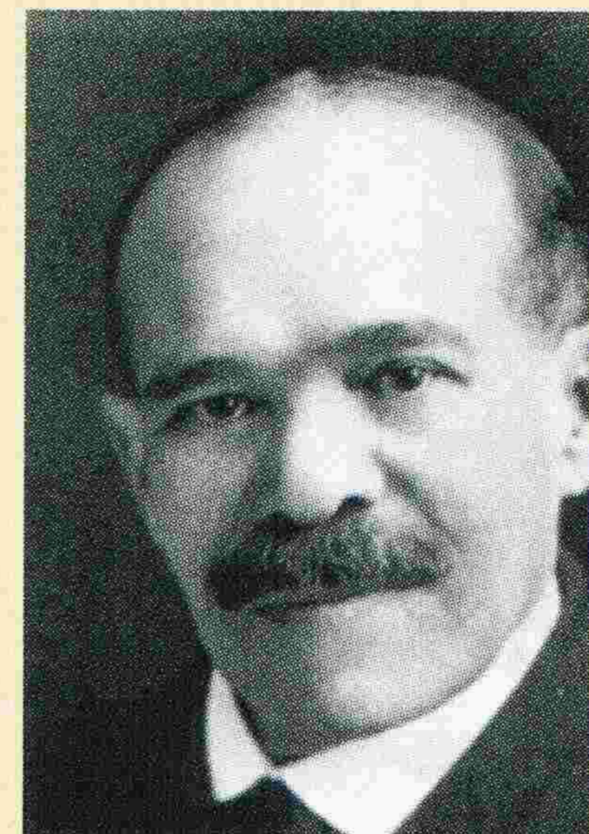
Izaija 53,9 „Odredili su mu grob za zločince. – Ali je uz bogatoga..."

Matej 27, 57-60 „Uvečer dođe bogat čovjek iz Arimateje, po imenu Josip [...] Josip uze tijelo, zavi ga u čisto platno i položi ga u svoj novi grob."

t) Njegovo uskrsnuće od mrtvih

Psalam 16,10 „Jer ne ćeš predati moje duše Podzemlju, niti dati da tvoj pravednik gleda trulost."

Matej 28,5 „Znam, vi tražite Isusa Raspetoga. On nije ovdje. Uskrsnuo je, kao što je rekao."

*„**Rabin Max Wertheimer** (slika) obratio se proučavajući Božjeg Slugu patnika kako je opisan kod proroka Izaije: „Osobito me se dojmilo **Izaijino 53. poglavlje** i u tome kraj jedanaestog retka: ‚Svojim spoznanjem moj će sluga kao pravednik donijeti mnogima pravednost. Njihove opačine uzima on na se.' Ovdje je bilo jedino spominjanje oznake „sluga moj pravedni" koju sam mogao pronaći. Ova se oznaka nigdje drugdje ni u Starom, ni u Novom zavjetu Božje Riječi ne može pronaći. Upitao sam se: ‚Tko je sluga pravedni? Na koga upućuje prorok? 'Počeo sam proučavati poglavlje 53. u vezi s ostalim poglavljima i pronašao sam u Izaiji 50,6: ‚Svoja sam leđa podmetnuo onima koji su me udarali.'Tko je podmetnuo svoja leđa onima koji udaraju, pomislio sam. Na početku poglavlja stoji: ‚Ovako veli GOSPODIN.' GOSPODIN je podmetnuo svoja leđa onima koji su ga udarali? Zar Jahve ima leđa? I kada je i zašto udaran? Tko ga je udarao? Čitao sam dalje: ‚Svoje obraze onima koji su me šamarali.' I još dalje: ‚Nisam skrivao svojega lica od izrugivanja i pljuvanja.' Što znači sve to? Tko je tako bio zlostavljan?"*

Talmud potvrđuje Isusovu žrtvu na križu

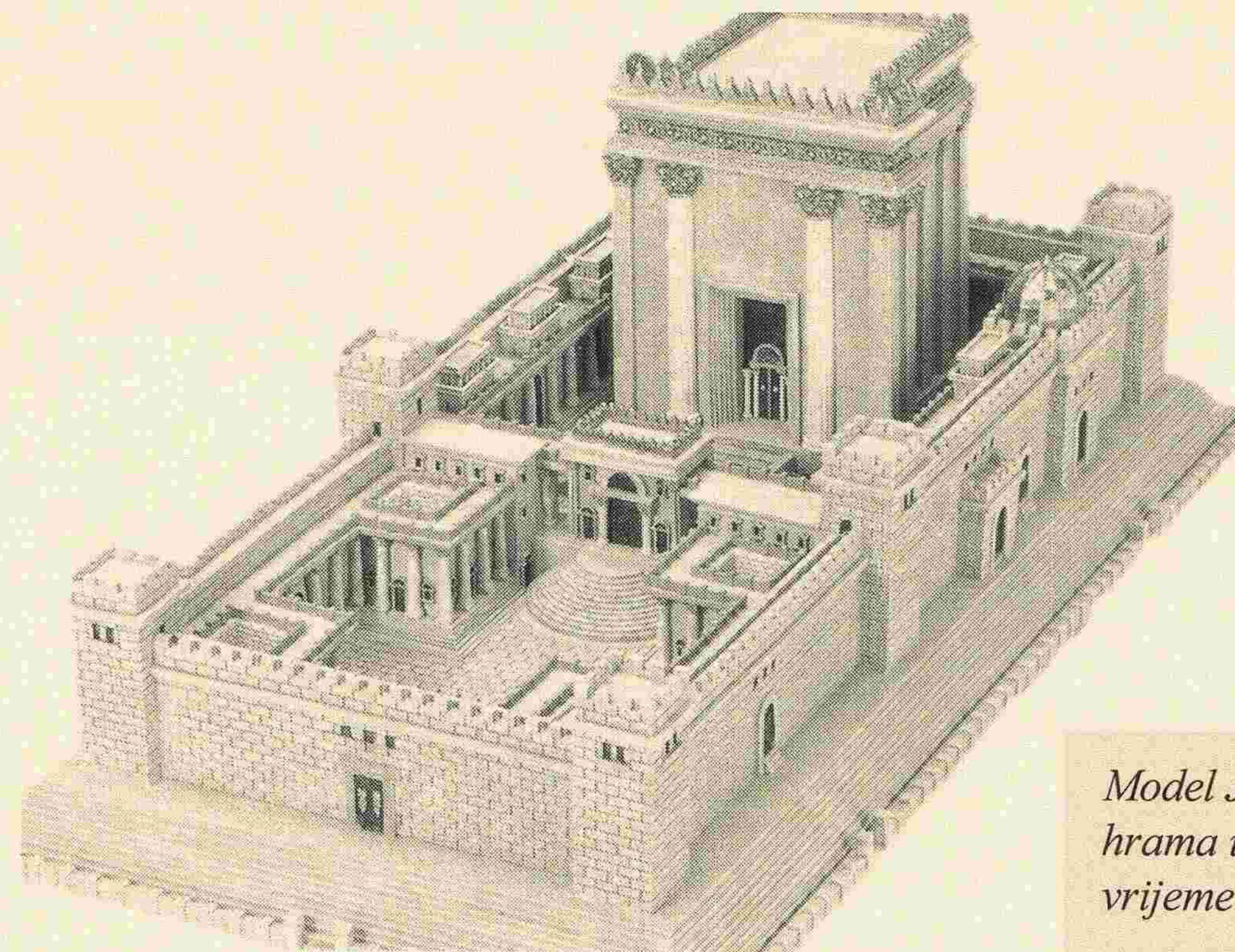
I Talmud kao i Sohar napisali su o tome izvješće kako veliki svećenik u vremenu hrama jedanput godišnje – na Yom Kippur, na „Dan pomirenja“ – ulazi u Svetinju nad svetinjama u Hramu i prinosi žrtvu za otpuštenje grijeha svih Izraelaca. Oba spisa spominju **„čudo crvene niti“** – crvena nit na čudesan način postaje bijelom kao znak za to da je Bog prihvatio žrtvu. Iz izvješća Sohara (Vajikra 3, sažetak).

Ovog se dana otpuštaju svi grijesi...nečistoće dušā i tijelā...one sve, ovoga dana. ...Bog oprašta Izraelu i oslobađa ga od svih grijeha. Ovoga dana svećenik moli za sebe, svoju kuću, svećenike, za sve i svetište za oprost. ...Po jednoj posebnoj crvenoj niti oni znaju je li svećenik imao uspjeh. To se znalo ako se nit od crvene obojila u bijelo, onda se prolomilo klicanje posvuda. Ako se nit ne bi obojila, svi su bili pogođeni jer su znali da njihove molitve nisu uslišane.

Nit koja postaje bijelom trebala bi biti znakom da je Bog prihvatio žrtve i da je židovskom narodu oprostio njegove grijehe. („I ako su vaši grijesi crveni kao skrlet, postat će bijeli kao vuna!“ Iz 1,18).

Sam Talmud ipak dokazuje da je ovo veliko čudo, božanska potvrda za prihvaćanje velikosvećeničke žrtve i otpuštenje grijeha, **prestalo četrdeset godina prije uništenja Hrama**. Odlomak u Talmudu glasi (Roš Hašanah 31b):

„Prvotno bi crvenu nit pričvrstili na vratima vanjskog (hramskog) dvorišta. Ako je postala bijelom, narod se veselio, a ako nije postala bijelom, bio je zabrinut. ...Četrdeset godina prije uništenja Hrama crvena nit nije više postala bijelom, nego je ostala crvena.“

Model Jeruzalemskog hrama u Isusovo vrijeme

Hram je razoren 70. godine; prema tome, čudo se nije više pojavljivalo oko godine 30., točno u vrijeme kad se dogodilo razapinjanje – razapinjanje koje je zamijenilo žrtve Staroga saveza Isusovom smrću, žrtvom na križu. **Prema Novome zavjetu upravo se tada, kada je Isus ispustio dušu, hramski zastor koji je skrivao Presveto razderao nadvoje i simbolizirao je tako kraj Staroga saveza i djelotvornosti životinjskih žrtava** (Mt 27,51; Mk 15,38; Lk 23,45). Sam Talmud potvrđuje dakle nenamjerno ovim izvješćem da odonda – četrdeset godina prije uništenja Hrama – crvena nit nikada više nije postala bijelom.

19. i 20. stoljeće poznavalo je mnogobrojna obraćenja iz židovskog naroda. Edith Stein (lijevo gore), rabin Eugen Zolli, (desno gore), Franz Maria Libermann (lijevo dolje), Alphonse Maria Ratisbonne (desno dolje), Lutz Löb (+1936.), Paul-Louis Drach (+1871.), Johann Veith (+1876.), Bruno Rothschild (+1932.), Lisa Meirowsky (+1942.), samo da neke spomenemo.

Isus - Sin Božji

1. Krist - Sin čovječji

„Ja sam put i istina i život.“ (Iv 14,6)

U Knjizi Danijelovoj (Dan 7,13) govori se o Mesiji kao o jednome koji izgleda kao **„Sin čovječji“**.

Više od 80 puta Isus uzima za sebe naziv **„Sin čovječji** – Mesija“ . Uvijek ponovno Isus naglašava svoje poslanje: „Moram navijestiti radosnu vijest o Božjem kraljevstvu, jer sam za to poslan.“(Lk 4,43)

2. Isus Krist naziva se istobitnim Sinom Božjim

*„***Bog će sam doći** *da vas otkupi.“ (Iz 35,4) „***Ti si moj sin***, ja te danas rodih...dat ću ti u nasljedstvo narode i u posjed krajeve zemlje.” (Ps 2,7)* **„Evo Jaganjca Božjeg!“** *(Iv 1,29), tako Ivan Krstitelj označava Isusa, Mesiju.*

Ovdje se pod „Sinom“ ne misli u općem značenju – primjerice kao miljenik ili Božji poslanik – ili sin kao što smo svi djeca Božja, nego sin u jednom vrlo preciznom i samo njemu odgovarajućem smislu. I Židovi su jasno razumjeli domašaj njegovih riječi: Isus tomu ne proturječi. On je uistinu „ljubljeni Sin“ (Mk 1,11sl).

On također razlikuje između svojeg položaja kao Sin i načina kako su primjerice učenici „sinovima“: „moj Otac“ i „vaš Otac“ (Mt 7,11 i 21).

„Vi ste odozdo, ja sam odozgo; vi ste od ovoga svijeta, a ja nisam od ovoga svijeta.“ (Iv 8,23)

On sebi pripisuje božansku spoznaju:

„Nitko ne pozna Sina, nego jedino Otac, i nitko ne pozna Oca nego jedino Sin i onaj kojemu to Sin hoće objaviti.“ (Mt 11,27)

On si prisvaja božansku narav:

„Prije nego što je postojao Abraham, ja jesam.“ (Iv 8,58)

On moli Oca:

„A sada proslavi ti mene, Oče, kod sebe slavom koju sam imao kod tebe prije nego je postao svijet.“ (Iv 17,5)

U konačnici su Otac i Sin istobitni:

„Ja i Otac smo jedno.“ (Iv 10,30) „Tko je vidio mene, vidio je i Oca.“ (Iv 14,9) „Otac moj neprestano djeluje, danas kao i uvijek. I ja tako radim.” (Iv 5,17)

Tako zahtijeva božansku čast,

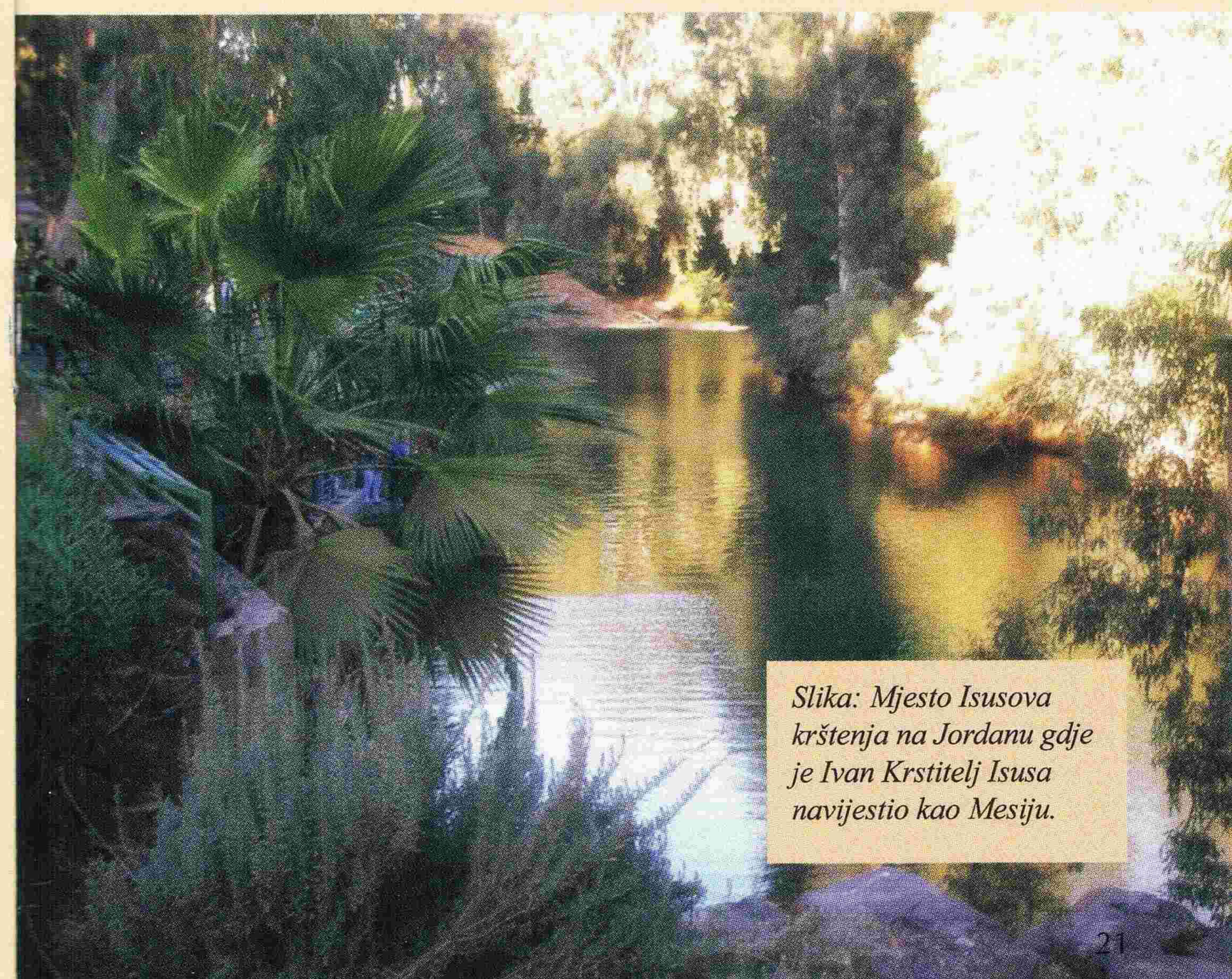
“...da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca!“ (Iv 5,23) „Gospodin moj i Bog moj!“ (Iv 20,28)

3. Isus stvara ovisnost između vjere u njega i spasenja svakog čovjeka

„Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, ne će vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu.“ (Iv 3,36)

Vjera u Isusa uvjet je ozdravljenja:

„Vjera te je tvoja ozdravila.“ (Mt 9,22)

Slika: Mjesto Isusova krštenja na Jordanu gdje je Ivan Krstitelj Isusa navijestio kao Mesiju.

Tako će, tko u njega vjeruje, imati život vječni: „Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će." (Iv 11,26)

„Jer je Bog tako ljubio svijet da je predao svojega jedinorođenog Sina da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego da ima vječni život. Tko vjeruje u njega, ne će biti suđen; tko ne vjeruje, taj je već osuđen, jer ne vjeruje u ime jedinorođenoga Sina Božjega." (Iv 3,16)

Slika: Isus na Jakovljevu zdencu u razgovoru sa Samaritankom.

Mnoge Isusove izjave o sebi tako bivaju jasnije:

„Ja sam kruh živi koji siđoh s neba. Tko jede od ovoga kruha, živjet će dovijeka." (Iv 6,51)
„Ja sam svjetlo svijeta." (Iv 8,12)
„Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se." (Iv 10,9)
„Ja sam put i istina i život." (Iv 14,6)

4. Njegovi učenici vjeruju u njegovo božanstvo

On pita učenike u Cezareji Filipovoj:

„Za koga me vi držite?" Petar: "Ti si Krist, ***Sin Boga živoga****!" (Mt 16,17)*

Toma:

„Gospodin moj i Bog moj!" (Iv 20,28)

Ivan:

„Ovaj je istiniti Bog i vječni život!" (1 Iv 5,20)

Pavao:

„Bog koji je iznad svega, neka bude blagoslovljen uvijeke. Amen." (Rim 9,5)
„...čekajući blaženu nadu i slavni dolazak velikog Boga i Spasitelja našega Isusa Krista." (Tit 2,13)
„..da je Isus Krist – Gospodin." (Fil 2,11) „Dok je bio u Božjem obličju, on se nije grčevito držao svoje jednakosti s Bogom, nego je sebe poništio uzevši obličje sluge, i postao jednak ljudima. Vanjštinom je bio kao čovjek. Ponizio je samoga sebe postavši poslušan do smrti...Na Isusovo se ime ima pokloniti svako koljeno bića koja su na nebu i na zemlji i pod zemljom." (Fil 2,6)

5. Krist prisvaja sebi samoočitovanje vječnoga Boga u Starom zavjetu

U Starom zavjetu Bog se očituje Mojsiju imenom „Ja jesam" (JHVH). Ovo je časno ime Božje koje se zbog straha ne izgovara. U knjizi Ponovljenog zakona ime se Božje „Ja jesam" tumači riječima „ANI HU":

„Ipak, vidite da SAM JA, i samo JA (ANI HU), i da nema boga osim mene!" (Pnz 32,39)

Nijedan smrtni čovjek ne smije ovaj „JA JESAM" – „ANI HU" primijeniti na sebe kao Bog GOSPODIN.

„Vi ste moji svjedoci, veli Gospodin, i moj sluga kojega sam izabrao, da spoznate i vjerujete mi i uvidite da SAM JA. Prije mene nije bilo boga, niti će ga poslije mene biti. JA, jedino JA, JESAM (ANI HU) Gospodin!" (Iz 43,10)

Isus preuzima ove riječi i primjenjuje ih na sebe: „Već vam sada kažem… da vjerujete da **JA JESAM**" (Iv 13,19). „Kad podignete Sina Čovječjega, onda ćete spoznati da **JA JESAM**." (Iv 8,28)

„Jer ako ne uzvjerujete da **JA JESAM**, umrijet ćete u svojim grijesima." (Iv 8,24)

On sebe naziva Božjim imenom i označava se vječnim:

> *„Prije nego je postojao Abraham, **JA JESAM.**" (Iv 8,58)*

To je za Židove bila strašna hula, tako da odmah „uzeše kamenje" da ga pogube kao bogohulnika:

> *„Tada uzeše kamenje da bace na nj. A Isus se sakri i izađe iz Hrama." (Iv 8,58)*

6. Isus djeluje kao Bog

a) On oprašta grijehe

Grijeh je prijestup protiv Boga i samo Bog ga može oprostiti. Međutim, Isus otpušta grijehe i potvrđuje stvarnost ovoga događaja, koji se po sebi ne može nadzirati, po ozdravljenju bolesnih (Mt 9,22sl).

b) Krist daje novu zapovijed

On autoritativno tumači Božju zapovijed i postavlja jednu novu uz nju: „Čuli ste da je kazano starima...A ja vam kažem!" (šest puta u propovijedi na gori Mt 5, 21-44) „Novu vam zapovijed dajem!" (Iv 13,34) On je gospodar nad danom Gospodnjim: „Ovdje je više nego Hram...Jer je Sin Čovječji gospodar subote." (Mt 12,6sl) On šalje svoje anđele i drži sud: „Jer Sin Čovječji doći će sa svojim (!) anđelima...I tada će vratiti svakome po njegovim djelima." (Mt 16,27) S prirodnim katastrofama pojavit će se na sud i svi će čuti njegov sud (Mt 24,29).

c) Krist je darovatelj života

> *„A ovo je volja mojega Oca: da svaki koji vidi Sina i vjeruje u njega ima život vječni, i ja (!) ću ga uskrisiti u posljednji dan." (Iv 6,40) „Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako i Sin oživljuje koje hoće." (Iv 5,21)*

d) Krist čini mnoga čudesa

Isus dokazuje istinitost svojih riječi po ozdravljenjima bolesnih i uskrisivanju mrtvih: „Hoću (!), budi čist!" (Mk 1,41)

Iskapanja u Korintu. Ovuda je Pavao koračao s glavnog trga k luci i stajao je kao optuženik – naviještao je Krista – pred prokonzulom.

„Velim ti, ustani!" (Mk 5). Po čudesima na stvorenim stvarima (umnažanje kruha, utišavanje oluje, hodanje po vodi). Oslobađa mnoge od opsjednutosti (Mk 1,23).

Vijest o Isusovim čudesima širi se po cijeloj zemlji. Marko to sažima na sljedeći način:

> *„Tada reče svojim učenicima neka zbog mnoštva naroda bude uvijek spremna lađica za njega, da ne dođe u stisku. On je, naime, mnoge iscijelio te su stoga navaljivali na nj svi bolesni, da ga se dotaknu." (Mk 3, 9-10)*

7. Isusa osuđuju jer se „sam pravi Sinom Božjim"

> *„Mi imamo zakon, i po zakonu mora umrijeti jer se je pravio Sinom Božjim." (Iv 19,7) „Nego je i Boga nazivao svojim Ocem i time se pravio jednak Bogu." (Iv 5,18)*

A onda Isus stoji na sudu: „Jesi li ti Mesija, Sin Blagoslovljenoga?" (Mk 14,61) I potom odgovori:

> *„ANI HU – JA SAM; i vidjet ćete Sina Čovječjega gdje sjedi s desne Svemogućega i dolazi na nebeskim oblacima." (Mk 14,62)*

Na to Veliko vijeće odlučuje pogubiti Isusa:

> *„Čemu trebamo još svjedoke! Čuli ste hulu!" (Mk 14,63)*

Isusovo grobno platno

Grobno je platno jamačno jedan od najboljih dokaza Isusova postojanja, i još više, njegove muke i uskrsnuća. Pokrov, u koji je položen Isus nakon svoje muke, nosi sliku raspetog Isusa. Stotinu ga je puta proučavala moderna znanost, a nalaz glasi:

1.) **Slika je negativ**: Godine 1898. Torinsko je platno prvi put u povijesti fotografirao odvjetnik Secondo Pia. Munjevitom se brzinom proširilo svijetom: slika na pokrovu je fotografski negativ! Tek obrtanjem sivih vrijednosti mogli su se prvi put s udivljenjem vidjeti svi detalji pokrova.

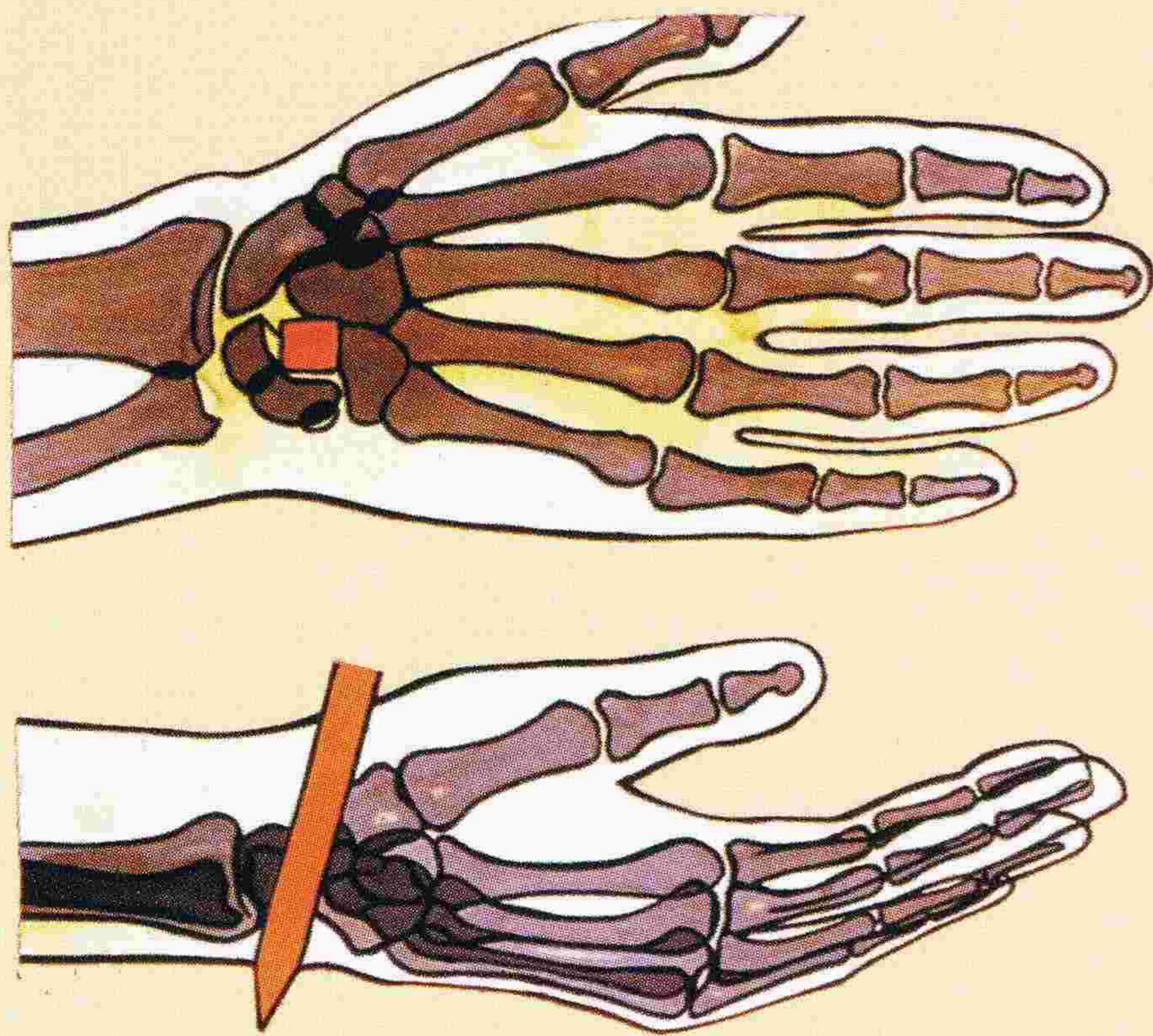
2.) **Slika je otisak bez pigmenata boja:** na Pokrovu se ne prepoznaju potezi kistom (kako bi bili tipični za umjetničku sliku). Nisu se mogli otkriti pigmenti boja.

3.) Prava je slika **otisnuta samo na površini vlakana** (kao da je utisnuta paljenjem), unutrašnjost je vlakana nepromijenjena. Ni na jednom mjestu promjena boje nije prodrla u udubljenja tkanine. Najveće obojenje u tamno ne nastaje time da su pojedina vlakna tamnija, nego se na tamnijim mjestima povećava gustoća obojenih vlakana.

4.) **Vlakna su pojedinačno obojena**. Ni na jednom mjestu promjena boje ne prelazi s jednog obojenog na jedno neobojeno susjedno vlakno. „Obojiti" tako tanka vlakna pojedinačno (!), a da se pri tome vlakno pokraj ne dodirne, nije bilo i nije tehnički moguće.

5.) **Točna podudarnost s mukom u Evanđeljima:**

a) **Čavli u zapešćima:** U povijesti umjetnosti Isusa se uvijek prikazuje s čavlima kroz dlan. Ako se promatra Torinsko platno, vidljivo je da su rane na zapešćima, a ne u dlanovima. Medicinska su istraživanja pokazala da samo ako se čavli probiju kroz zapešće, to može držati tjelesnu težinu. Čavli u dlanovima bi raskidali dlanove i raspeti bi pao s križa.

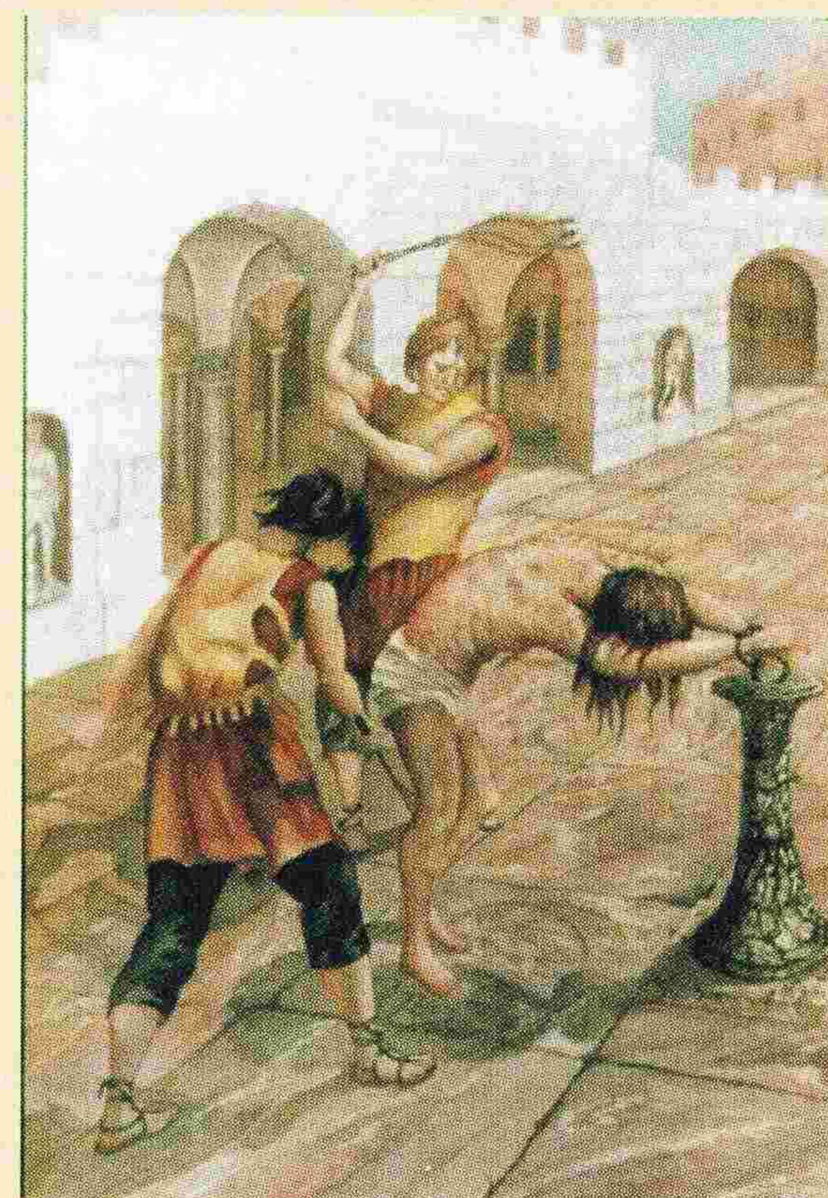

Valja također spomenuti da i pokrov pokazuje ruke s četiri prsta! Razlog: probijanjem čavala kroz zapešće ozlijeđen je nervus medianus i palac se refleksno povlači u dlan. Također i krvarenja na donjem dijelu ruku upućuju na razapinjanje.

b) **Bičevanje:** Izvršeno je s dviju strana (vidi sliku na sljedećoj stranici). 120 dužinskih tragova (svaki dug oko 4 cm), kako ih rimski olovni bič ostavlja, pronađeni su na pokrovu. To dovodi (kod tri kraja na biču) do zaključka da je posrijedi rimski bič. Riječ je o sustavnim, redovitim udarcima odozgor nadolje do listova – dvojice krvnika koji su stajali lijevo i desno. Osuđenik je pri tome vezan na rukama.

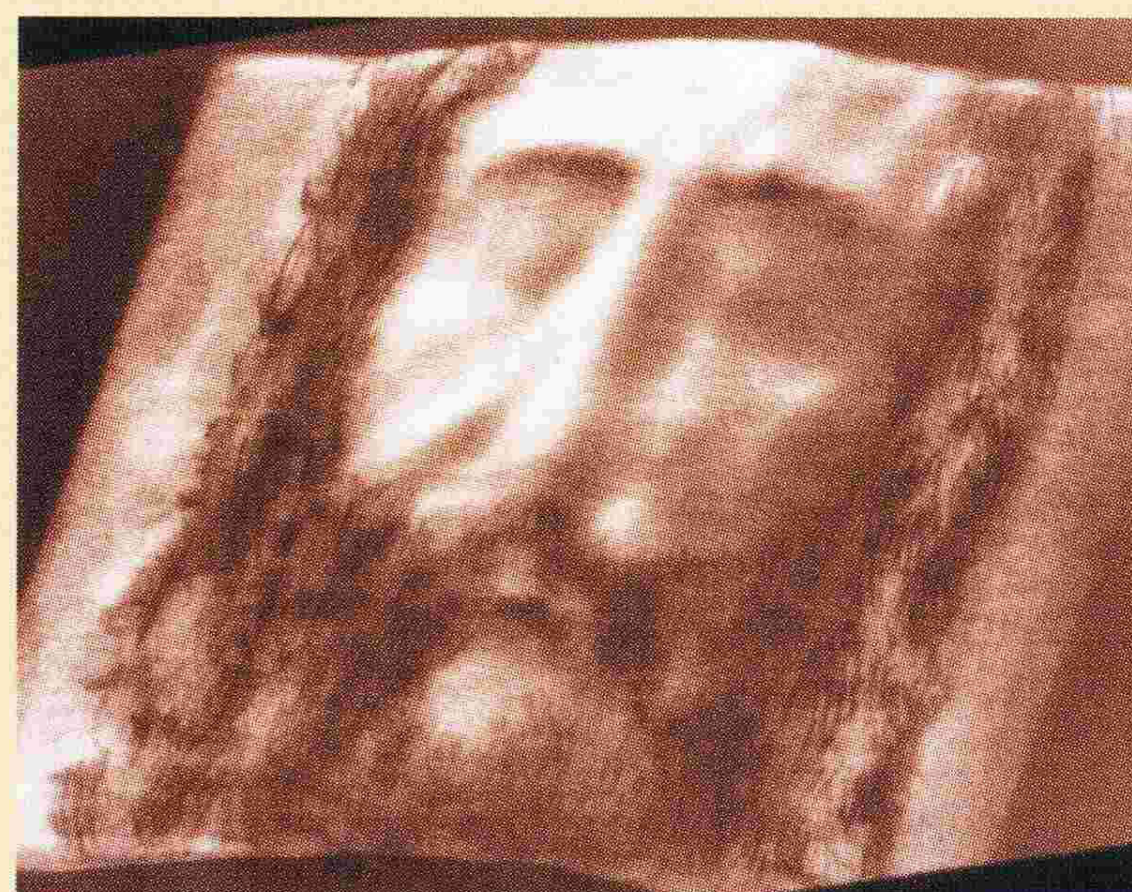
c) **Krv na pokrovu:** Varalica bi na svoj laneni pokrov najprije nanio smećkaste tragove cijeloga tijela, a njih onda naknadno nadopunio vidljivim mrljama od krvi. To je jednostavnije, nego kasnije oblik tijela posve točno dovesti u sklad s mrljama od krvi. Nalaz na Torinskom platnu baš pokazuje obrnutu situaciju. Ondje je najprije krv prodrla u vlakna tkanine. Očito se to dogodilo kod polaganja u grob. A slika tijela posvema nedostaje pod tragovima krvi i nastala je u jednom drukčijem procesu koji je kasnije nastupio. Ovaj je nalaz jasno izrekao Piero Savarino, redoviti profesor za industrijsku kemiju na Torinskom sveučilištu, na Kongresu o Torinskom platnu u Beču 2002. godine:

„Važno je primijetiti da se na mjestima mrlja od krvi nije mogao utvrditi nikakav trag slike na grobnom platnu. Valja dakle pretpostaviti da se najprije krv taložila na platnu, a slika je nastala tek kasnije.“

Tragovi su krvi k tome ljudska krv krvne krvne grupe AB.

d) **Analiza polena:** Polen je manji od stotog dijela milimetra i često bizarno izgleda. Nije ga lako razlikovati, ali stručnjaci mogu odrediti kojim biljnim vrstama pripada. Najveći dio polena na pokrovu bio je nepoznat dr. Maxu Freiu (Zürich, kriminolog i mikrobiolog) i svim europskim palinolozima koje se konzultiralo. Na pet istraživačkih putovanja na Bliski Istok i tijekom devetogodišnjeg rada u laboratoriju dr. Freiu je uspjelo identificirati polen od 58 biljnih vrsta. Samo 17 od ovih 58 vrsta javlja se u Francuskoj i Italiji gdje se Pokrov stalno čuva od 14. stoljeća. Sve druge vrste polena, odnosno biljne vrste pružaju jedinstvenu sliku: sve se javljaju na Bliskom Istoku. Pri tome postoji jednoznačno težište: ne manje od 44 biljne vrste karakteristične su za floru u Jeruzalemu i oko njega. Postoji još mnoštvo argumenata za autentičnost pokrova. Sažetak možete pronaći na njemačkom jeziku na stranici: **www.grabtuch.pius.info**

Kristovo uskrsnuće

Ono je središte kršćanske vjere i prevladavajuća tema apostolske propovijedi.

> *„Isusa Nazarećanina… Vi ste ga po rukama bezakonika pribili na križ i pogubili. Ali je Bog raskinuo grozu smrti, i njega je uskrisio; čemu smo svi mi svjedoci!" (Dj 2,23)*

Pred sudom Petar i Ivan koje se pod uvjetom šutnje želi pustiti na slobodu odvratiše:

> *„Je li pravo pred Bogom da više slušamo vas, negoli Boga? Sudite! Jer ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo!" (Dj 4,19)*

U zacijelo najstarijem vjerovanju prazajednice (1 Kor 15,33sl), Pavao kaže:

> *„Doista, predao sam vam najprije ono što sam primio: Krist je umro za naše grijehe po Pismima; i pokopan je, i uskrišen je trećeg dana po Pismima; i ukazao se Kefi, potom dvanaestorici. Zatim se ukazao braći kojih je bilo više od pet stotina zajedno. Od njih mnogi žive i sad, a neki usnuše. A potom se ukazao Jakovu, onda svim apostolima. Nakon svih ukazao se i meni…"*

Već je u najstarijoj knjizi Novoga zavjeta, I. poslanici Solunjanima, napisanoj prije 50. godine poslije Krista, posvjedočeno uskrsnuće. Nekakvo kasnije stvaranje legende time je dakle isključeno.

> *„Doista, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one koji su usnuli u Isusu dovesti s njime." (1. Sol 4,14)*

Slika: Pogled s Areopaga na atensku Akropolu. Ovdje, stojeći na ovoj stijeni, Pavao je održao svoj slavni govor o uskrsnuću.

> „A ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je dakle naše propovijedanje. Tada smo i lažni Božji svjedoci." (1Kor 15,14sl)

Apostoli i s njima zajednice prvih kršćana bile su iskreno uvjerene u Gospodinovo uskrsnuće: bili su spremni ići u smrt poradi istine svog svjedočanstva i prihvatiti zbog toga svakakve zemaljske neugodnosti.

A da apostolska propovijed nije mislila samo na duhovno simbolično uskrsnuće, pokazuje Pavlova propovijed. On govori o tjelesnom, stvarnom uskrsnuću zbog kojega ga izruguju ljudi u Ateni koji su ipak nepokolebljivo vjerovali u nastavak života duše (Dj 17,32). Isus se ukazao kao živ: **Mariji Magdaleni** (Iv 20,11), nekolicini učenika na Genezaretskom jezeru (Iv 21,1), učenicima u Galileji kojih je bilo više od pet stotina zajedno (1 Kor 15,6), **Jakovu, učenicima u Jeruzalemu** (Dj 1,4sl), **Pavlu** (1 Kor 15,8).

Kriva je također i tvrdnja da su učenici – u poletu vlastitog oduševljenja za Isusovu stvar – izmislili uskrsnuće. Slučaj je baš suprotan: učenici su sami u početku bili puni sumnje i nevjere.

> *„O bezumni i sporoga srca za vjeru." (Lk 24,25)*

Učenici veoma teško dolaze do vjere: Marija Magdalena najprije pretpostavlja da je tijelo odneseno (Iv 20,13). Apostoli drže izvješće za ženske brbljarije (Lk 24,11). Kada im se sam Isus ukazuje, misle da vide duha. Isus s njima mora jesti, dati da ga opipaju (Lk 24,36-43). Toma sumnja do kraja, dok nije mogao pružiti svoju ruku i shvatiti (Iv 20,24). Na početku ne stoji slijepo oduševljenje koje ne želi prihvatiti Isusovu smrt, nego baš suprotno: tek ukazanja uvjeravaju trome učenike da Isus zbilja živi.

Katolička Crkva

1. Krist utemeljuje Katoličku Crkvu

Krist utemeljuje Katoličku Crkvu. Ovlašću šalje učenike:

> *„Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i počnite činiti mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih da drže sve što sam vam zapovjedio. Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta." (Mt 28,18sl)*
> *„Sve je meni predao moj Otac." (Mt 11,27)*
> *„Kao što je Otac poslao mene, i ja šaljem vas!" (Iv 20,21)*
> *„Tebi ću dati ključeve nebeskoga kraljevstva!" (Mt 16,18)*

Katolička je Crkva Crkva Isusa Krista, jer je sam Krist utemeljuje na Petrovoj službi:

> *„Ti si Petar. Na toj stijeni sagradit ću svoju Crkvu, i paklena vrata ne će je nadvladati." (Mt 16,18)*

Velika je zabluda protestantskih zajednica koje niječu Crkvu te se prema Lutherovoj riječi pozivaju na „samo Pismo".

2. Bez Crkve ne bi bilo Svetoga pisma

Biblija nije samo tako, slikovito govoreći, „pala s neba". U početku nije stajao napisani tekst, nego riječ, navještaj. Onda su napisane poslanice, potom i Evanđelja i bila je Katolička Crkva koja je ustvrdila nadahnuće pojedinih dijelova (Evanđelja, Djela apostolskih, poslanica, Otkrivenja). Papa Damaz I. godine je 382. na Rimskoj sinodi odredio točan opseg Svetog pisma u ime Crkve (DH 179). Dakle, ne možemo se pozivati na Pismo, a da istodobno ne odamo počast Katoličkoj Crkvi koja je prenijela Pismo.

3. Neusporedivo slavna povijest Katoličke Crkve

Premda se upravo danas uvijek iznova pokušava krilaticama izazvati nepovjerenje u Katoličku Crkvu, nijedan se katolik ne treba stidjeti svoje svete Majke. Naravno da u dvijestisućljetnoj povijesti Crkve postoje i pogrješke i ljudske slabosti. Ali je dobro koje je Crkva učinila neusporedivo veće.

1.) **Cijela je kultura Zapada** djelo samostana i monaha koji su radom i marljivošću (Ora et labora), poljodjelstvom i stočarstvom, zemlju učinili obradivom i stanovništvu donijeli kulturu.

2.) **Čitanje, pisanje, naobrazba,** prenosili su se ljudima u samostanskim školama i crkvenim ustanovama.

3.) Monasi su prepisivanjem **sačuvali cijelu antičku literaturu** od propasti.

4.) **Cijelu socijalnu** skrb više od 1800 godina vodila je Katolička Crkva, u vremenu kada nije postojalo zdravstveno osiguranje ili nešto slično. Postojala je mreža samostana i redova koji su svakog bolesnika njegovali iz ljubavi prema Kristu, prisjećajući se Kristovih riječi: „Što ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće, to ste meni učinili." (Mt 24,40), nasuprot današnjoj situaciji kada se socijalne usluge vrše isključivo poradi novca.

„Nađosmo Mesiju“ (Iv 1,41)

Je li Isus Krist Sin Božji?

Izdaje:
Svećeničko bratstvo sv. Pija X. (FSSPX)
http://christusrexhrvatska.blogspot.com/
christusrexhrvatska@gmail.com

Brošura se izdaje besplatno!
Zahvalni smo za svaki manji prilog radi pokrića troškova: Udruga sv. Josipa, V. Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X